

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 64762-01-24 בן חיי-שגב נ' פלג ואח'

מספר בקשה: 16

לפני: כבוד השופט רון גולדשטיין

המבקשת: ד"ר יפעת בן חיי-שגב

נגד

המשיבים: 1. חברת החדשות הישראלית בע"מ
2. גיא פלג
3. עמליה דואק

בשם המבקשת: עו"ד רם ז'אן; עו"ד רפאל סופרמן

בשם המשיבים: עו"ד ד"ר ישגב נקדימון; עו"ד דקלה בירן;
עו"ד נוי הדר

החלטה

1. זוהי בקשת התובעת, ד"ר יפעת בן חיי-שגב (להלן: **המבקשת**), להוצאת נספחים שצורפו לתצהירי העדות הראשית מטעם הנתבעים, מר גיא פלג, גב' עמליה דואק וחברת החדשות הישראלית בע"מ (להלן ביחד: **המשיבים**).

רקע הדברים

2. בהליך זה מתבררת תובענה כספית שהגישה המבקשת כנגד המשיבים בעילה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע**). על פי הנטען בכתב התביעה, המשיבים פרסמו על אודות המבקשת שני פרסומים, האחד ביום 10.7.2023 במסגרת "המהדורה המרכזית" של חדשות 12, והשני ביום 22.7.2023 במסגרת מהדורת החדשות של מוצאי שבת בחדשות 12 (להלן: **הפרסומים**). לטענת המבקשת, בפרסומים אלו ייחסו לה המשיבים, באופן משולל כל יסוד, כי היא הטתה את עדותה כעדת תביעה במשפטו הפלילי של ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו (ת.פ. (מחוזי י-ם) 67104-01-20, להלן: **תיק 4000**), וזאת בתמורה לקבלת מינוי כדירקטורית מטעם הציבור בחברת דואר ישראל בע"מ (להלן: **דואר ישראל**). המבקשת טוענת כי מדובר בפרסומי כזב חמורים, המייחסים לה מעשה פלילי, פוגעים בשמה הטוב ונעשו בחוסר תום

לב. המבקשת עתרה במסגרת תביעתה לצו לפרסום תיקון והכחשה ולפיצוי כספי ללא הוכחת נזק בסך 500,000 ש"ח.

3. המשיבים הגישו כתב הגנה מטעמם ביום 28.3.2024. בכתב ההגנה הכחישו המשיבים את טענות המבקשת וטענו כי הפרסומים עסקו בנושאים בעלי עניין ציבורי רב ופורסמו באופן מקצועי והוגן. לטענת המשיבים, המבקשת היא דמות ציבורית אשר שימשה בתפקידים ציבוריים בכירים, לרבות יו"ר המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין, וכי עדותה בתיק 4000, במסגרתה מסרה גרסה שונה מזו שמסרה בחקירתה ברשות ניירות ערך, אכן היטיבה עם ראש הממשלה נתניהו, ובעקבותיה ביקשה התביעה להכריז עליה כעדה עוינת ובית המשפט התיר לחקור אותה בחקירה נגדית. עוד נטען, כי לאחר עדות זו, ביקשו שרים בממשלה למנותה כדירקטורית בדואר ישראל, וכי מהלך זה עורר ביקורת ציבורית ותקשורתית נרחבת. המשיבים טענו כי הפרסומים לא ייחסו למבקשת הטיית עדות בתמורה למינוי, אלא הציגו את סדר האירועים והביעו דעה לגיטימית בנושא בעל חשיבות ציבורית. המשיבים העלו טענות הגנה שונות לפי חוק איסור לשון הרע, לרבות הגנת "אמת בפרסום" לפי סעיף 14 לחוק, והגנות תום הלב השונות לפי סעיף 15 לחוק. כן הכחישו המשיבים את זכאות המבקשת לסעדים המבוקשים. המבקשת הגישה כתב תשובה מטעמה ביום 2.5.2024, בו חזרה על טענותיה והכחישה את טענות ההגנה של המשיבים.

4. במסגרת שלב הגשת הראיות, הגישה המבקשת תצהיר עדות ראשית מטעמה ביום 3.11.2024. המשיבים הגישו את תצהירי העדות הראשית מטעמם ביום 15.1.2025, הכוללים תצהירים של המשיבים 2-3 ושל מר גיא סודרי, סמנכ"ל התוכן של המשיבה 1. לתצהירי המשיבים צורפו נספחים רבים, המאוגדים בשלושה כרכים (להלן: **תצהירי המשיבים**).

הבקשה להוצאת נספחים

5. ביום 26.2.2025 הגישה המבקשת בקשה להוצאת 17 נספחים מתוך תיק המוצגים שצורף לתצהירי המשיבים (להלן: **הבקשה**). לטענת המבקשת, נספחים אלו צורפו שלא כדין, שכן הם לא גולו על ידי המשיבים במסגרת תצהיר גילוי המסמכים הכללי מטעמם שהוגש ביום 18.8.2024, הגם שלטענתה, הם היו מצויים בידי המשיבים עוד קודם למועד זה. המבקשת טוענת כי תצהיר גילוי המסמכים המשלים שהגישו המשיבים יחד עם תצהיריהם אינו יכול להכשיר את המחדל, שכן לא ניתן בו כל הסבר לאי-גילוי המסמכים במועד, וכי צירופם המאוחר פוגע בזכויותיה הדיוניות. הנספחים שהתבקשה הוצאתם כוללים, בין היתר, את כתב האישום המתוקן בתיק 4000, פרוטוקול דיון מתיק 4000 מיום 19.12.2022, כתבות שונות שפורסמו בכלי תקשורת (לרבות פרסומים של המשיבה 1 עצמה), מכתבים של שר התקשורת לגורמים שונים, ומכתב של מנכ"ל המשיבה 1 ליועץ המשפטי לממשלה דאז בעניין מכרז ערוץ הכנסת.

6. המשיבים הגישו את תשובתם לבקשה ביום 20.3.2025 (להלן: **התשובה**). לטענת המשיבים, דין הבקשה להידחות על הסף מחמת חוסר תום לב והיותה שימוש לרעה בהליכי משפט, שכן המבקשת עצמה נהגה באופן דומה עת צירפה מסמכים לתצהיר העדות הראשית מטעמה אשר גולו רק במסגרת תצהיר גילוי מסמכים משלים שהוגש יחד עם תצהירה. לגופם של דברים, טוענים

המשיבים כי אין כל מניעה לצרף את הנספחים מושא הבקשה. באשר לחלק מהנספחים (כתבות ופרסומים פומביים), נטען כי מדובר במסמכים פומביים הנוגעים למבקשת, ועל כן חזקה שהמבקשת מכירה אותם והמשיבים פטורים מגילוי מוקדם שלהם. באשר למסמכים מתיק 4000 (כתב אישום ופרוטוקול), נטען כי מאחר שהמבקשת העידה במשפט זה, היא מוחזקת כמי שמכירה מסמכים אלו. באשר למכתבי שר התקשורת, נטען כי הם הגיעו לידי המשיבים רק לאחר הגשת תצהיר גילוי המסמכים הכללי, וכי הם רלוונטיים ביותר למחלוקת. המשיבים מוסיפים כי המטרה המרכזית של ההליך היא חשיפת האמת, כי המסמכים חיוניים לכך, וכי למבקשת לא ייגרם כל נזק מהגשתם שכן היא רשאית להביא ראיות לסתור.

7. המבקשת הגישה תגובה לתשובה ביום 3.4.2025 (להלן: **התגובה לתשובה**). המבקשת דוחה את טענות המשיבים בדבר חוסר תום לב מצידה, ומציינת כי תצהיר גילוי המסמכים המשלים מטעמה כלל ארבעה מסמכים בלבד (שלושה מהם הגיעו לידיה לאחר מועד הגילוי המקורי, ואחד גולה לבקשת המשיבים), והוגש כחודשיים וחצי לפני הגשת תצהירי המשיבים, כך שלא ניתן להשוותו להיקף המסמכים שצורפו באיחור על ידי המשיבים. לגופם של דברים, חוזרת המבקשת על טענותיה כי אין פטור מחובת גילוי מוקדם למסמכים פומביים או כאלה שהמבקשת "אמורה להכיר", וכי המשיבים לא סיפקו כל הסבר למחדלם באי-גילוי המסמכים במועד. המבקשת הבהירה בתגובתה לתשובה, כי נספח 47 לתיק המוצגים של המשיבים (מכתב מנכ"ל המשיבה 1) אכן גולה במועד, ועל כן היא חוזרת בה מבקשתה להוציא. ביחס לשאר שישה-עשר הנספחים, עומדת המבקשת על בקשתה להוצאתם מתיק בית המשפט.

דיון והכרעה

8. הליכי הגילוי והעיון במסמכים מהווים נדבך מרכזי בסדר הדין האזרחי בישראל, ותכליתם העיקרית היא חשיפת האמת העובדתית המשמשת יסוד להכרעה בסכסוך (ראו, יששכר רוזן-צבי **הרפורמה בסדר הדין האזרחי: מורה נבוכים** פרק ט 1§ (מהדורה שלישית – דיגיטלית, ינואר 2025) (להלן: **רוזן-צבי**)). הליכים אלה נועדו לאפשר לבעלי הדין ולבית המשפט לקבל תמונה מלאה ככל הניתן של המידע הרלוונטי למחלוקת, ובכך לגשר על פערי מידע אינהרנטיים הקיימים בין הצדדים (**רוזן-צבי**, פרק ט 2§). גישה זו, המקדמת משחק ב"קלפים גלויים", משרתת מספר תכליות חשובות: היא מקדמת את היכולת להגיע לחקר האמת, מסייעת להבטיח הגינות דיונית על ידי מניעת הפתעות טקטיות במהלך המשפט, מעודדת הגעה לפשרות מושכלות בין הצדדים על בסיס הערכה ריאלית יותר של סיכויי ההליך, ומייעלת את הדיון המשפטי עצמו על ידי צמצום המחלוקות והכנה ראויה לשלב ההוכחות (**רוזן-צבי**, פרק ט 20§). חשיבותם של הליכים אלה הודגשה בפסיקה, למשל ברע"א 4249/98 **סויסה נ' הכשרת היישוב**, פ"ד נה(1) 515 (1999), שם נקבע כי מתן אפשרות לצדדים לפעול בקלפים גלויים מונע טקטיקות פסולות ועשוי להוביל לפשרה.

9. השאלה האם רשאי בעל דין לצרף ראיות כאשר המסמכים בהם מדובר לא גולו בשלב גילוי המסמכים, זכתה למענה בהוראת תקנה 60(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: **תקנות סדר הדין**), הקובעת, בין היתר, כי "...בעל דין שאינו מגלה מסמך שיש לגלותו או שאינו נענה לדרישה לעיין במסמך שגילה, לא יהיה רשאי להגיש את המסמך כראיה מטעמו באותה תובענה,

אלא ברשות בית המשפט לאחר שנוכח לדעת כי היה לבעל הדין הצדק סביר למחדלו...". כלל זה נובע מהגישה העקרונית להליכי הגילוי והעיון: "כידוע, הליכי גילוי המסמכים אמורים להסתיים בשלב קדם המשפט, במסגרתו ראוי שיתנהל הליך גילוי מקיף וממצה... בית משפט זה הבהיר לא אחת כי נקודת המוצא היא עקרון הגילוי, הנועד להבטיח גילוי נרחב, כאשר בצד עקרון זה עומדים שיקולים נוספים, ובכלל זה יעילות ההליך" (רע"א 5268/22 יואר אלזו השקעות בע"מ נ' אאורה ישראל - יזמות והשקעות בע"מ, פסקה 9 (30.9.2022)). בהקשר זה יש ליתן גם את הדעת לעניין "המגמה המשתקפת מהתקסד"א החדשות, אשר דורשות הקפדה יתרה מצד הצדדים לעמוד בדרישות סדרי הדין, וזאת במטרה להביאו ליעילות הדיונית האופטימלית..." (שם, פסקה 11). לצד האמור, רלוונטיות לענייננו גם ההלכות הכלליות לגבי בקשות לצירוף ראיות, אשר משליכות גם על בחינת השאלה האם היה לבעל הדין "הצדק סביר" למחדל אי הגילוי, ואם יש לתת היתר להגשת מסמך שלא גולה כראיה.

עמדה על כב' כב' השופטת ת' אברהמי, ב-ת"א (מחוזי ת"א) 16981-10-21 סגמן נ' Go Shanghai GEOC Hengtong Investment Limited Partership, פסקאות 22-24 (11.10.2024) בציננה כי:

"22. בצד זאת ניתן לתת את הדעת להלכות הכלליות לגבי בקשות לצירוף ראיות, לפיהן יתחשב בית המשפט [...] במגוון שיקולים, ובכללם: השלב הדיוני בו הוגשה הבקשה; אופי הראיה; המועד שבו גילה המבקש על קיומה של הראיה או המועד שבו היה עליו לגלות על אודות קיומה; הנימוק לאיחור שבהגשת הראיה; וכן תרומת הראיה לגילוי האמת [...] (רע"א 3378/24 ניזרי נ' טמבור הפצה בע"מ (15.7.2024), סע' 14).

23. 'כאשר מדובר בבעל דין שהחזיק בידיו מסמכים ולא גילה על אודותיהם במסגרת הליך גילוי המסמכים, המסקנה המתבקשת היא כי הוא לא ביצע את החקירה והדרישה הנדרשות בתקנות במועדים המתאימים לכך [...] במקרה כזה, הנטל המוטל עליו להצדיק הוספה של המסמכים האמורים בשלבים מאוחרים של ההליך, הוא נטל כבד יותר' (רע"א 5727/23 אייש נ' ארביב (6.9.2023), סע' 11).

24. בבחינת השאלה אם היה לבעל הדין 'הצדק סביר' למחדל אי הגילוי ואם יש לתת היתר להגשת מסמך שלא גולה כראיה, יתחשב בית המשפט "בין היתר, בנושאים הבאים: הסיבות והגורמים שבגינם לא גולה המסמך; השאלה אם המסמך לא גולה במזיד ובמכוון או בשל מחדל בתום לב; דרגת המחדל; חשיבותו של המסמך לבירור האמת העובדתית; הנזק שעלול להיגרם לכל צד אם תתאפשר הגשת המסמך אם לאו; עיתוי הגשתו של המסמך ביחס לשלבי בירור ההליך, וכלל נסיבות העניין" (יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי (תשפ"א-2021) עמ' 103-104).".

10. רואים אנו, אם כן, כי הכלל הבסיסי, המעוגן בתקנה 60(ג) לתקנות סדר הדין, הוא כי בעל דין אינו רשאי להגיש כראיה מסמך שלא גילה במסגרת הליכי הגילוי והעיון. עם זאת, לבית המשפט נתון שיקול דעת להתיר את הגשת המסמך אם שוכנע כי התקיים "הצדק סביר" למחדל אי-הגילוי. בבחינת קיומו של הצדק סביר זה, על בית המשפט לשקול מגוון שיקולים, ובהם השלב הדיוני בו מוגשת הבקשה, הסיבה לאי-הגילוי (לרבות האם התנהלות בעל דין הייתה נגועה בחוסר תום לב, ומידת ההקפדה על ביצוע "חקירה ודרישה"), חשיבותה של הראיה לגילוי האמת, הנזק הפוטנציאלי שייגרם לכל אחד מהצדדים מהתרת הראיה או מאי-התרתה, והצורך ביעול ההליך. הנטל להוכיח קיומו של "הצדק סביר" מוטל על המבקש, והוא כבד יותר כאשר מדובר במסמכים שהיו בחזקתו ולא גולו במועד.

11. ומן הכלל אל הפרט – יש לבחון את אמות המידה האמורות ביחס לכל אחת מקבוצות המסמכים מושא הבקשה.

כאמור, קבוצה ראשונה של נספחים שהתבקשה הוצאתם נוגעת ישירות להליך הפלילי בתיק 4000 ולסיקורו התקשורתי. **נספח 1** הוא העתק כתב האישום המתוקן שהוגש בתיק 4000 ביום 3.1.2021. נספח 4 הוא העתק פרוטוקול הדיון מתיק 4000 מיום 19.12.2022. **נספחים 6, 7 ו-8** הן כתבות שפרסמה המשיבה 1 באתר N12 בימים 13.12.2022, 14.12.2022 ו-21.12.2022, העוסקות בעדותה של המבקשת בתיק 4000. המבקשת טוענת כי כל המסמכים הללו היו בידי המשיבים זמן רב לפני מועד הגילוי המקורי ולא גולו במועד ללא הסבר. המבקשת מוסיפה כי המשיבים צירפו פרוטוקולים אחרים מתיק 4000 לתצהיר הגילוי המקורי, וכי המשיבה 1 פרסמה את כתב האישום באתר שלה ביום הגשתו. המשיבים טוענים כי המבקשת, כעדת תביעה במשפט, מוחזקת כמי שמכירה את כתב האישום ואת הפרוטוקולים הנוגעים לעדותה, וכי הכתבות הן פרסומים פומביים העוסקים בה, ולכן אין בצירופם משום הפתעה המצדיקה את הוצאתם.

12. **אשר לנספחים 1 ו-4**: מבלי להידרש לשאלה מה המשקל והנפקות שיש למסמכים אלה לצורך בירור ההליך, משאין מחלוקת כי המשיבים כללו בתצהירי הגילוי והעיון פרוטוקולים מדיונים אחרים שהתקיימו בתיק 4000, אין בכתב האישום המתוקן ובפרוטוקול נוסף, משום "מסמך מפתיע" מבחינתה של המבקשת וטיעוני המשיבים בעניין זה מקובלים עלי אף שהתנהלותם הדיונית אכן מעוררת קושי משלא ניתן כל הסבר מניח את הדעת מדוע המסמכים לא גולו במועד. מכל מקום איני סבור כי נגרמה למבקשת פגיעה דיונית עקב צירופם לראשונה לתצהירי המשיבים, שהרי מסמכים אחרים מתיק 4000 גולו על-ידי המבקשים ועל כן עצם צירופם של מסמכים נוספים בשלב זה משתלבת מבחינה מהותית עם המסמכים שגולו במועד. קרי, הנקודה החשובה היא עצם הגשת מסמכים מתיק 4000, עניין שהיה ידוע למבקשת היטב עוד בשלב הגילוי המקורי. אבהיר שוב: אין במתן ההיתר לצרף את המסמכים משום הבעת עמדה כלשהי באשר למידת הרלוונטיות של המסמכים להליך דנא כמו גם משקלם לצורך בירור הסוגיות הטעונות הכרעה במחלוקת שנתגלעה בין בעלי הדין.

אשר ל**נספחים 6-8**: אין מקום להוציא הכתבות מהתצהירים. מדובר בכתבות הנגישות לכל אדם, בלחיצת מקש במקלדת, ואשר עוסקות בנושא המצוי בליבת המחלוקת (ראו והשוו, ת"א

(שלום ת"א) **סלברייט די.איי בע"מ נ' דוד ספקטור**, פסקה 44 (19.2.2024)). משצורפו כתבות אלה, לחיזוק טענות המצויות בליבת המחלוקת בין הצדדים בהליך (כך, לשיטת המשיבים) – אין מקום להורות על הוצאת הנספחים. מכל מקום אעיר, כי ממילא נשאלת השאלה מה המשקל של ראיות אלה משכתבות עיתונאיות, כשלעצמן, אינן משמשות, ככלל, בהליך משפטי כראיה לאמיתות תוכן. כך או אחרת, סוגיה זו תתברר בשלב בירור ההליך העיקרי ולעת הזאת אין מקום להוציא הכתבות מהתיק וטענות הצדדים שמורות להם.

13. **נספחים 19, 20 ו-21** לתיק המוצגים הם מכתבים שהוחלפו בין שר התקשורת לבין יו"ר הוועדה לבדיקת מינויים ולבין מנהלת רשות החברות הממשלתיות מהתקופה שבין 6.8.2023 ל-30.11.2023. המבקשת טוענת כי מסמכים אלו לא גולו במועד, וכי המשיבים לא פירטו מתי וכיצד הגיעו לידיהם, מה גם שהמשיבים צירפו התכתבויות אחרות בנושא זה לגילוי המקורי. המשיבים טוענים כי מסמכים אלו הגיעו לידיהם רק לאחר חתימת תצהיר הגילוי המקורי, וכי הם רלוונטיים ביותר למחלוקת, שכן הם עוסקים במינוי המבקשת לדירקטוריון דואר ישראל.

בעניין זה מקובלת עלי עמדת המבקשת. המשיבים לא הסבירו הכיצד הגיעו נספחים 19, 20 ו-21 לידיהם, ומדוע הדבר ארע לאחר הגשת תצהיר הגילוי, ומדוע לא ניתן היה בשקידה ראויה וסבירה לגלות את המסמכים במועד. זאת ועוד וכאן עיקר – את טענותיהם כי המסמכים הגיעו לידיהם רק לאחר מסירת תצהיר הגילוי, לא תמכו המשיבים בתצהיר. מטעם זה ובהיעדר גרסה עובדתית נתמכת בתצהיר, המסבירה כיצד ומדוע הגיעו הנספחים לידי המשיבים דווקא לאחר הגשת תצהיר הגילוי – יש לקבל את טענות המבקשת ולהורות על הוצאת נספחים 19-21 מהתיק.

14. **נספחים 25, 27, 28(ד), 49, 50, 51, 52 ו-53** לתיק המוצגים הם כתבות ופרסומים שונים מכלי תקשורת (דה מרקר, כלכליסט, הארץ, דבר, גלובס, וואלה) מהתקופה שבין מאי 2017 לאוגוסט 2023 (למעט נספח 28(ד) שהוא ממרץ 2024). המבקשת טוענת כי כל הפרסומים הללו (למעט נספח 28(ד)) קודמים למועד הגשת תצהיר הגילוי המקורי, וכי המשיבים צירפו כתבות אחרות מאותה תקופה לתצהיר הגילוי המקורי ולכתב ההגנה, ואין הסבר מדוע מסמכים אלו גולו באיחור. המשיבים טוענים כי מדובר בפרסומים פומביים העוסקים במבקשת בנושאים הנדונים בתיק (עדותה, מינויה לדואר, מכרז ערוץ הכנסת), ועל כן אין מניעה לצרפם ואין בכך הפתעה.

אשוב בהקשר זה על ההנמקה שבסעיף 12 לעיל, ואינני סבור מאותם טעמים, כי יש הצדקה להוציא המסמכים מהתיק.

15. יש לזכור עוד, על רקע ההכרעה האמורה, כי בעת בחינת בקשה כגון הבקשה שהוגשה במקרה דנא, יש ליתן משקל גם ל"עיתוי הגשתו של המסמך ביחס לשלבי בירור ההליך" (ראו האסמכתאות בפסקה 9 לעיל). בהליך דנא ניתנה למבקשת זכות עקרונית להגשת ראיות הזמה לפי סעיף 18 לחוק איסור לשון הרע, במענה לראיות המשיבים (זכות שהמבקשת לא מיצתה, וראו ההחלטה מיום 27.1.2025 שבה נקצבו מועדים להגשת ראיות הזמה). בכך ניתן מענה מסוים לטענות המבקשת בקשר עם מסמכים שאין מקום להורות על הוצאתם. מצאתי לשוב ולהדגיש, למען הסר

כל ספק, כי אין לראות בהחלטה זו משום הבעת עמדה כלשהי לגבי סוגיות של קבילות ומשקל וטענות הצדדים בעניינים אלה שמורות להם במלואן.

16. הבקשה מתקבלת אפוא ביחס לנספחים 19, 20 ו-21, ואלו לא יהיו חלק מחומר הראיות בהליך וכל הפנייה לנספחים אלה בתצהירי המשיבים – תימחק.

הבקשה בקשר עם הנספחים האחרים – נדחית.

נוכח דחייתה של הבקשה בחלקה וקבלתה בחלקה, לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ז' ניסן תשפ"ה, 05 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

רון גולדשטיין, שופט